

i straffeloven optages bestemmelser om meget alvorlige miljøforbrydelser. Justitsministeriet har over for miljøministeriet oplyst, at man i løbet af kortere tid agter at forelægge straffelovrådet spørgsmålet om gennemførelse af en særlig straffebestemmelse i straffeloven om grove miljølovsovertrædelser med henblik på fremsættelse af lovforslag herom.

Den foreslåede affattelse af § 83, stk. 1, indeholder et ændringsforslag til den gældende bestemmelse i § 83, stk. 1, nr. 4, der vedrører overtrædelse af lovens § 35 om forudgående godkendelse af særligt forurenende virksomhed, og dette strafansvar er forældet 2 år efter det tidspunkt, hvor virksomheden er anlagt eller påbegyndt, uanset at virksomheden fortsat drives uden godkendelse.

I miljøbeskyttelsesloven er der således ikke fastlagt noget selvstændigt strafansvar for at drive virksomheden uden godkendelse. Når godkendelsesordningens baggrund og formål tages i betragtning, forekommer affattelsen af den gældende straffebestemmelse i § 83, stk. 1, nr. 4, ikke velbegrundet, og konsekvenserne heraf må betragtes som utilsigtede.

Ved ændringen af straffebestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 83, stk. 1, nr. 4, foreslås det derfor gjort strafbart at drive en kapitel 5-virksomhed uden godkendelse. Strafansvaret herfor vil da først være forældet 2 år efter driftens ophør.

Med hensyn til den foreslåede bestemmelse i stk. 5, der fastlægger en forældelsesfrist på 5 år for visse overtrædelser, bemærkes, at der her typisk kan være tale om »skjulte« lovovertrædelser. Derfor er der grund til at fastlægge en længere forældelsesfrist end den normale forældelsesfrist for miljølovsovertrædelser på 2 år. Selv med en 5-årig forældelsesfrist vil der kunne forekomme tilfælde, hvor en overtrædelse af miljøbeskyttelsesloven ikke kan medføre straf, når den konstateres. De »skjulte« overtrædelser af miljøbeskyttelsesloven kan have en sådan karakter, at skadevirkningerne og hermed lovovertrædelsen først konstateres efter mere end 5 år. Dette forhold kunne i sig selv tale for en endnu længere forældelsesfrist for visse typer af overtrædelser.

Som påpeget af udvalget om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen, bygger straffelovens forældelsesbestemmelser imidlertid på nogle almindelige synspunkter om, at trangten til at reagere med straf mindskes med tiden, at generalpræventive hensyn ikke i almindelighed tilsiger nogen lang forældelsesfrist, og at det – som tiden går – bliver vanskeligere og vanskeligere at få belyst de skærpende og ikke mindst de formildende omstændig-

heder, der var forbundet med lovovertrædelsen. Hertil kommer, at alvorlige miljøforbrydelser bør kunne straffes efter nye bestemmelser i straffeloven. Da strafferammen for sådanne forbrydelser antageligt må blive ganske vid, vil forældelsesfristen som følge af straffelovens forældelsesbestemmelser blive længere end 5 år. I øvrigt bør der i forbindelse med udformningen af sådanne straffebestemmelser tages stilling til, om den forældelsesfrist, der vil være en følge af de almindelige forældelsesfrister i straffeloven kan anses for tilstrækkeligt vid. Når disse forhold sammenholdes med strafferammen i miljøbeskyttelsesloven må det være rigtigt, at forældelsesfristen for overholdelse af loven ikke bliver længere end 5 år.

Til § 2

I denne paragraf foreslås ændringer i vandlovsloven.

Til nr. 1

Den nye bestemmelse svarer til den foreslåede bestemmelse i miljøbeskyttelsesloven, § 50 a, jfr. ovenfor § 1, nr. 4, og der henvises derfor til bemærkninger til denne bestemmelse.

Til nr. 2

Den nye bestemmelse svarer til lovforslagets øvrige regler om selvhjælpshandlinger uden forudgående dom, jfr. f.eks. forslaget § 7, nr. 10 og de almindelige bemærkninger, pkt. 3, c.

Til nr. 3

Den foreslåede bestemmelse svarer til den foreslåede § 68 a i miljøbeskyttelsesloven, jfr. lovforslagets § 1, nr. 8 og bemærkningerne hertil.

Til § 3

I denne paragraf foreslås ændringer i vandforsyningsloven.

Til nr. 1

Vandforsyningslovens kapitel 10 indeholder udførlige regler om tilsyn med vandforsyningsanlæg og giver ministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om tilsynet. Dette er sket ved bekendtgørelse nr. 6 af 4. januar 1980 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg. Reglerne er begrundet i, at det, bl.a. af sundhedsmæssige grunde, er vigtigt, at en række vandforsyningsanlæg er under regelmæssig kontrol, og reglerne sig-